

Ako mať úžitok z duchovnej suchoty pri svätom prijímaní

Plinio Corrêa de Oliveira

7. októbra 2019 ✝ Cirkev

Budem sa venovať téme, z ktorej budú mať úžitok mnohí, ktorí chodia na sväté prijímanie. Som skutočne veľmi potešený, keď vidím, že mnoho ľudí často pristupuje k svätému prijímaniu. Pokiaľ ide o počet svätých prijímaní, sú vynikajúci. Čo sa však dá povedať o ich kvalite?

Keď ide o prijímanie, viac než v akejkoľvek inej veci má kvalita väčšiu cenu ako množstvo. To neznamená, že na množstve nezáleží. Nesúhlasím s teóriou, že „pár veľkolepo prežitých svätých prijímaní má väčšiu cenu ako mnoho ‚bežných‘, ktoré nie sú také veľkolepé.“ Som presvedčený, že opak je pravdou. Pokiaľ sa k svätému prijímaniu pristupuje správnym spôsobom, je mimoriadne drahocenné a človek by mal k nemu pristupovať tak často, ako je to len možné.

Čo je to duchovná suchota? Čo je to útecha? Útecha je opakom suchoty. Útecha pri svätom prijímaní znamená, že pri prijatí nášho Pána cítime zbožné city, horlivosť a nadšenie. Vnímame teda jedinečnosť vlastností prítomných v našich dušiach, ktoré pri svätom prijímaní sú zvýraznené.

Keď neberiem do úvahy problém častosti, neraz si myslím: Koľko z týchto prijímaní je prijímaných v stave duchovnej suchoty? Koľko ľudí, ktorí pristupujú k svätému prijímaniu v takomto stave, vie, ako sa k nemu stavať?

Cirkev nás však učí, že pri svätom prijímaní sa často vyskytujú iné stavy mysle, ktoré môžu trvať roky. Osoba tak môže denne prijímať päť alebo desať rokov bez akejkoľvek útechy. Keď prijíma, nič necíti – žiadnu horlivosť, žiadnu zbožnosť, jednoducho nič. Až sa nakoniec začne obávať, či jej sväté prijímania nie sú automatické, a teda nedôstojné či nehodné.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Osoba sa akoby len vlečie eucharistickým životom bez toho, aby chápala poklady, ktoré dostáva. Zakúša stav vnútorného znechutenia, ktorý je prirodzene škodlivý pre rozvoj duchovného života. Preto musíme niečo povedať o tejto suchote.

Po prvé, nesmieme si myslieť, že útecha je čosi normálne a duchovná suchota čosi abnormálne. Opak je pravdou. **Duchovná vyprahnutosť je bežná aj medzi veľmi horlivými dušami.** Útechy sú čosi mimoriadne.

Osobou, ktorá bola vzorom vyprahnutej zbožnosti, bola svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša (Terézia z Ávily). Keď sa modlila *ofícium* alebo spievala v zbore, zažila toľkú vyprahnutosť, že niekedy zaspala. Svoju vyprahnutú dušu prirovnala ku košu na žeravé uhlie plného popola. Povedala, že do popola pridáva slamu, pretože vedela, že pod ním sa nachádzajú žeravé uhlíky a slama sa nakoniec vznieti.

To isté sa deje s vyprahnutými dušami. Vyprahnutá duša môže byť skutočne svätá. **Pocit suchoty neznamená, že človek niečo robí zle.**

Duchovné napredovanie nesúvisí s vyprahnutosťou. Táto osoba môže v duchovnom živote vynikajúco napredovať, alebo počínať si zle. Vyprahnutosť nie je znakom pokroku ani úpadku. Duša pri svätom prijímaní môže pociťovať tú najväčšiu suchopárnosť či vyprahnutosť, a predsa vynikajúco napredovať.

Svätý František Saleský, ktorý vždy dával vynikajúce prirovnania, to charakterizoval takto: Predstavte si speváka, ktorý spieva kráľovi. Spieva veľmi dobre a počuje svoj hlas, podľa ktorého vie, že spieva dobre. Má dvojité potešenie: z počúvania vlastného hlasu a z vedomia, že ho kráľ počúva, ako pekne spieva.

A naopak, predstavte si, žeby spevák bol hluchý a nepočul svoj hlas. Musí naďalej spievať, aby potešil kráľa, ktorý počúva. Pretože spieva iba preto, aby potešil kráľa, nepočujúci spevák má väčšiu zásluhu než spevák, ktorý počuje svoj hlas a potešuje ním kráľa i seba.

To isté platí, hovorí, aj pre eucharistickú dušu zažívajúcu suchopárnosť. Vie, že náš Pán je rád, keď ho ľudia prijímajú, a že aj on Pánovi tým urobí ozajstnú radosť. Sám však pritom nič necíti. Boh vidí, čo človek nevidí. Boh vidí dobrú ochotu, spravodlivosť a túžbu človeka posväcovať sa. A Boh viac cení sväté prijímanie osoby, ktorá je v stave najväčšej vyprahnutosti, než keby vyprahnutosť nejstvovala.

A tak sväté prijímanie v stave duchovnej vyprahnutosti môže mnohokrát mať oveľa vyššiu hodnotu než prijímanie bez nej. Človek trpiaci suchopárnosťou by ju mal považovať za vynikajúci prostriedok prípravy na sväté prijímanie. Mala by byť aktom viery v túto pravdu.

Mal by povedať: „Bože môj, som v stave milosti! Ak je moja suchopárnosť zapríčinená nedostatkom horlivosti, prijem Ťa, aby moja horlivosť vzrástla. Ak to nie je kvôli nedostatku horlivosti, ale kvôli Tvojmu tajomnému plánu (pretože Ty často takto vedieš duše), daj mi milosť, aby ma to nevyviedlo z miery a s dôverou som Ťa prijal. Takže suchopárnosť pochádza od Teba. Všetko, čo od Teba prichádza, je vždy darom a láskavosťou. Preto môžem zvolať: – Ó blahoslavená suchopárnosť! -“

Človek v stave suchopárnosti potom môže meditovať, alebo krátko si vybaviť, čo to znamená, a s dôverou a s radosťou pristúpiť k svätému prijímaniu.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Človek, ktorý nedokáže s radosťou pristupovať k svätému prijímaniu, nech k nemu pristupuje aj tak s myšlienkou, že v dnešnej ťažkej dobe sa náš Pán skutočne teší, že Ho prijímame do našich duší. Pokiaľ nie sme v stave smrteľného hriechu, náš Pán sa teší, že k nám prichádza. Jeho milosrdenstvo je také veľké, že napriek našim chybám a našej biede sa teší, že prichádza do našich duší. Preto prijímame Božského hosťa, ktorý je plný blahosklonnosti a s radosťou prichádza do našich duší. Vo svätostánku Pán takpovediac s radosťou očakáva chvíľu, kedy ho každý z nás prijme.

Pre suchopárnu dušu niet nič povzbudivejšie ako myslieť na ozajstnú radosť, ktorú bude mať náš Pán, keď ho budeme prijímať v takomto stave. Ďalšou veľmi povzbudzujúcou myšlienkou je dôverovať nášmu Pánovi, čo je v stave zažívaného suchopáru veľmi chvályhodné. Musíme sa opýtať, ako by sme sa v stave prežívanej suchopárnosti mali správať počas nášho vďakyvzdania po svätom prijímaní. Ba čo je dôležitejšie, ako by sa človek v tomto stave mal pripravovať na prijímanie?

Môžeme sa pripraviť tým, že povieme nášmu Pánovi veci, ktoré nás v tomto stave veľmi neoslovujú, ale vieme, že Jemu tým určite spravíme radosť. Povedzme mu napríklad, že ho milujeme a uvedomujeme si, akým požehnaním bude Jeho návšteva pre našu dušu. Môžeme mu povedať, že je nám ľúto, že Ho neprijímame lepšie duchovne disponovaní, a prosiť Ho, aby On pripravil našu dušu na svoju návštevu.

A všetko od Neho prosme prostredníctvom Panny Márie, bez ktorej nevyslyší nijakú modlitbu. Majme dôveru, že keď ju poprosíme, Ona príde a pripraví nás.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ako-mat-uzitok-z-duchovnej-suchoty-pri-svatom-prijimani/>